

1

ŠIANDIEN

Šeštadienis, balandžio 17 d.
7.15 val.

Birmingamas

Trinktelėjo galinės keleivio durelės, ir ji ant užpakalinės automobilio sėdynės liko viena. Vairuotojas per veidrodėlį žvilgtelėjo į ją.

Ji nusuko akis. Apsimetė, kad nebijo, nors be galo bijojo. Didesnės baimės nebuvo jautusi per visą savo gyvenimą.

Šiame kvartale ji jau lankėsi ir anksčiau, bet tik tame viename name. Name, kuris slėpė bjaurias paslaptis... Kurio sienos žvelgė tuščiomis akimis ir kuriame gyveno kažkas baisaus.

Ji ėmė virpėti. Bandė nurimti, bet nepavyko.

Daugiau niekas nemirs. Niekas. Tik ne dar kartą.

Taip vis sau kartojo ir kartojo. Šiandien viskas baigsis.

Daugiau ji nebeslėps tiesos. Daugiau jokių paslapčių.

Jos žvilgsnis nukrypo į krepšį ant grindų. To krepšio anksčiau nebuvo mačiusi. Paprastas. Juodas. Lyg skirtas kompiuteriui.

Pro automobilio langą ji pažvelgė į namą. Tai tikriausiai vienintelė proga dirstelėti, kas viduje. Naršyti po svetimų žmonių

krepšius nelabai mandagu. Ji juk išauklėta geriau. Bet privalėjo įsitikinti.

Pasilenkusi drebančiomis rankomis atitraukė užtrauktuką ir pravėrė plačiau.

Ant žvilgančių didžiulio peilio ašmenų atsispindėjo pro langus šviečianti saulė. Apačioje mėtėsi lipnioji juosta ir didelis suglamžytas šiukšlių maišas.

Venomis šniokštelėjo dar viena baimės banga.

Ne. Ne. Ne. Ji papurtė galvą. *Ne!*

Daugiau niekas nemirs.

Aš nenoriu mirti.

Sulaukusi keturiolikos, neįgyji tiek drąsos, kaip atrodo. Ji privalo pabėgti... Apskritai nereikėjo atsiliepti į tą skambutį. Reikėjo likti namie ir niekur neikišti nosies.

Turi rasti būdą, kaip susisiekti su mama ir...

Galinės durelės atsidarė dar kartą.

Per vėlu.

2

PRIEŠ PENKIAS DIENAS

Pirmadienis, balandžio 12 d.

10.30 val.

Leo tabakinė

Ažuolyno kelias, Homvudas

Dvi aukos buvo pririštos prie krėslų ir nušautos į pakaušį – tarsi vykdant egzekuciją. Kulku išėjimo angų nebuvo matyti, tad ginklas tikriausiai dvidešimt antro kalibro. Mažas kalibras, skirtas artimai kovai. Įprastas tokio tipo žmogžudysčių įrankis. Į vietą jau buvo iškviešti teismo medicinos ekspertai ir kriminalistai.

Detektyvė Kerė Devlin vėl visą savo dėmesį sutelkė į pareigūną, pasakojantį, kas dėjos iki tol, kol pasirodė ji su savo porininku.

– Tara Magil į įvykio vietą atvyko pusę dešimtos, kad galėtų pasiruošti ir atsidaryti dešimtą. Ji įėjo pro užpakalinį įėjimą. – Pareigūnas Franklinas mostelėjo į duris sandėlio gale. – Magil sako, kad pro čia vaikšto visi darbuotojai. Viduje ji aptiko savi-ninką Leonardą – Leo – Kurčą, – Franklinas nukreipė savo bloknotą į arčiau esančią vyresniąją auką, gal 60–65 metų, – ir kitą vyriškį taip, kaip dabar juos ir matot.

– Ar jau nustatėt kito vyro tapatybę? – paklausė Lukas Falkas, Kerės porininkas.

Franklinas linktelėjo.

– Štai čia viskas darosi įdomiau.

Nors antroji auka lyg ir buvo matyta, Kerė vyro nesugebėjo atsiminti. Jaunas, iki trisdešimties metų amžiaus, o gal jau peržengęs trečią dešimtį. Kitaip nei vyresnioji auka, kuri dėvėjo tamsiai mėlynas kelnes ir žydrus marškinius, prasagstytus iki krūtinės vidurio, kur kabėjo auksinės grandinėlės, antrasis vyras buvo apsivilkęs kostiumą – tokį, kokio tikrai nerasi eilinėje parduotuvėje. Jei atvirai, jis neatrodė iš tų tipų, kurie lankytųsi rūkalų krautuvėje, tačiau niekada negali žinoti. Elektroninės cigaretės spaudoje buvo nuolat kritikuojamos, tad galbūt kai kurie tūkstantmečio kartos atstovai atsigręžė į pagal užsakymą pagamintą natūralų tabaką. Šiaip ar taip, Leo tabakinė buvo žinoma visame Birmingame. Seniausias tabakininkas mieste, jei atvirai. Pas Leo užsukdavo visi, turintys potraukį tabakui, cigarams, pypkėms ir (arba) tauriesiems gėrimams. Šis verslas klestėjo dėl miesto elito, daugiausia – senosios gvardijos.

Kerė pakėlė akis į Frankliną.

– Ir kas čia įdomaus?

– Įdomu tai, – policininko antakiai kaip reikiant pakilo, – kad jis – naujasis apygardos prokuroro pavaduotojas, apie kurį visi tik ir šneka. Turtuolis iš šiaurės. – Jis bakstelėjo aptariamą asmenį. – Detektyvai, susipažinkit su Ašeriu Velšu, Džefersono apygardos prokuroro pavaduotoju.

– Eina peklon! – Falkas įdėmiai pažvelgė į Kerę, tarsi sakydamas: „Tai štai kodėl mes čia!“

– Tikrai velniškai įdomu, – sutiko Kerė, nustebusi, kad jo neatpažino. Kita vertus, juk vyro galva nusvirusi į priekį, veidas papurtęs ir išmargintas lavondėmių.

Jos porininkas teisus – būtent dėl Velšo iškvieštas STS. Specialiųjų tyrimų skyrius nebuvo tik dar viena Birmingamo policijos komisariato Žmogžudysčių padalinio dalis. Skyriuje

dirbo geriausi Birmingamo komisariato ir aplinkinių miestelių – Homvudo, Mauntin Bruko, Vesteivijos ir Huverio – detektyvai. Jų sritis – tyrimai, apimantys daugiau nei vieną jurisdikciją, sudėtingos bylos, kurioms valdžia sutelkdavo visą savo dėmesį, atrinkusi geriausius pareigūnus iš Birmingamo apylinkių.

Bylos kaip šioji.

Pritūpusi Kerė įdėmiau apžiūrėjo aukos veidą. Smakras prispaustas prie krūtinės, kūnas pasodintas, rankos surištos už nugaros, kulkšnys pririštos prie kėdės kojų – šitaip sunku nustatyti mirties laiką. Sprendžiant iš pamėlusio veido ir kaklo, kiek jo buvo galima įžiūrėti, tikriausiai miręs dešimt ar daugiau valandų. Mirė ten, kur ir sėdėjo, ant šios kėdės su kopėčias primenančiu atlošu šitoje įstaigoje, turinčioje gilius šaknis vietos istorijoje.

Kerė Velšo nebuvo sutikusi asmeniškai, tik matė naujienas, kad šis ruošiasi prisijungti prie apygardos prokuroro biuro. Kilęs iš turtingos bostoniečių šeimos. Mokėsi Harvarde. Po tarnybos Masačusetso Aukščiausiajame Teisme jis pasirinko ne prestižinę savo tėvo bendrovę, o priėmė pasiūlymą dirbti Birmingame, Alabamoje. Pasak nacionalinės ir vietinės žiniasklaidos, tai buvo gardus kąsnelis Birmingamui ir despotiško tėvo paniekinimas.

Dabar, vos po šešių mėnesių, jis miręs.

– Po velnių, į ką įsivėlei, pone Velšai? – sumurmėjo ji, stodamasi ant kojų. Pasisukusi į Falką, tarė: – Vienas iš mūsų turi pranešti leitenantui.

Leitenantas Dontrelis Bruksas tikrai neapsidžiaugs, išgirdęs tokias naujienas. Netikėtas Velšo dingimas iš Birmingamo, kaip ir jo atvykimas, sužibės nacionalinių laikraščių antraštėse. Teorijos apie jo mirtį pažirs nevaldomai. Tokie dalykai – nuolatiniai jų skyriaus bylų palydovai.

– Paskambinsiu jam, – pasisiūlė Falkas.

– Aš apklausiu darbuotoją, kuri rado kūną, – Kerė apsidžiaugė, kad leitenantą informuos jos porininkas.

– Teismo medicinos ekspertas jau pakeliui, – Franklinas pranešė Kerei, o Falkas nuėjo prie durų, vedančių į priekyje esančią parduotuvę.

Kerė linktelėjo.

– O kaip mobilieji telefonai?

– Už prekystalio radom parduotuvės savininko, – paaiškino Franklinas. – Jei Velšas kokį ir turėjo, dar neaptikom.

Jis buvo apygardos prokuroro pavaduotojas – privalėjo turėti telefoną. Reikia tik jį rasti. Nebent, žinoma, aparatą pasiėmė šaulys. Tokiu atveju jie turės palaukti skambučių ataskaitos, kurios prašyti buvo įprasta pagal protokolą.

– Ačiū, Franklinai. Ir toliau ieškokit to telefono. Ar pasiuntėt pareigūnus paklausinėt nuo durų iki durų?

Ji paprašė policininko iškviesti papildomų pajėgų, vildamasi suvaldyti situaciją.

– Taip, ponija, – užtikrino jis. – Kol kas nieko gero. Dauguma parduotuvių šiame kvartale užsidaro anksčiau už šitą ir darbą pradėjo vos prieš kelias minutes, todėl stovėjimo aikštelėse ar lauke nebuvo nei klientų, nei darbuotojų. Bent jau jų neradom.

Linktelėjusi ji pasisuko į aukas. Tabakinė užsidarė dešimtą vakaro. Jei ji tinkamai nustatė mirties laiką, nužudymas įvyko gerokai po to. Kadangi kitos kvartalo parduotuvės jau buvo uždarytos nakčiai, liudininkų gali ir nebūti. Beliko tikėtis, kad atsiras koks stebėjimo kamerų įrašas, bet su šiomis senamadiškomis krautuvėmis ir kaimynyste nebuvo jokių garantijų.

– Aš pasiruošusi pasikalbėti su Magil.

Franklinas galva mostelėjo į duris, skiriančias sandėlį nuo viešosios erdvės.

– Ji prie prekystalio.

– Dabar, kai kitos parduotuvės jau dirba, pasirūpinkit, kad vieta liktų aptverta, ir praneškite detektyvui Falkui, kai pasirodys teismo medicinos ekspertas.

– Taip, ponija.

Prieš pasisukdama, ji dar paklausė:

– Gal daugmaž aišku, kada atvažiuos kriminalistai?

Paprastai jie prisistatydavo maždaug tuo pačiu metu ar netrukus po to, kai atvykdavo Kerė su Falku. Jiedu dar pakeliui kuo greičiau iškviisdavo pareigūnus. Atrodo, kad šįkart įvyko kažkoks nesusipratimas.

– Susisiekiu su dispečere – norėjau paklausti, kurgi jie užtruko, – ir sužinojau, kad 280-ajame kelyje didžiulis kamštis. Mūsų vyrukai ten įstrigo, bet bus čia po kelių minučių.

– Gerai, – linktelėjo Kerė.

Ji nužingsniavo ten, kur nuėjo ir Falkas. Pastebėjo jį pro langą – šis stovėjo lauke, telefoną prispaudęs prie ausies. Bruksas, regis, žėrė išpėjimus, kokios jautrios gali būti tokios bylos. Kokie jie turi būti be galo atsargūs. Nenutekinti informacijos. Nebendrauti su žiniasklaida tol, kol nebus paskelbtas oficialus pranešimas.

Bet tai nebe pirmą tokia jų byla. Prieš dešimt mėnesių į pirmą bylą, kurios ji ėmėsi kartu su Falku, įsivėlė Birmingamo visuomenės grietinėlė. Kerės širdį pervėrė skausmas. Tas nusikaltimas atėmė jos brangiosios dukterėčios Amelijos gyvybę... Jis siaubingai iškamavo jos šeimą, o Kerei teko dirbti su nauju porininku, kuris jai nepatiko. Kerė papurtė galvą. Paaiškėjo, kad naujasis porininkas – geriausias jai nutikęs dalykas ir profesiniame, ir asmeniniame gyvenime. Tai puikus partneris ir geras draugas. Su juo dirbti – tikra laimė.

Ji žvilgtelėjo į baro galą, kur laukė Tara Magil, rankomis pasirėmusi į prekystalį, veidą panardinusi tarp delnų. Ant nugaros krito ilgi šviesūs plaukai. Suknelė buvo trumpa ir ankšta, basučių dirželiai įsirežė į odą. Kerė pamanė, kad visi čia dirbantys darbuotojai turėtų būti patrauklūs, turbūt daugiausia tai – moterys. Vyresnio amžiaus vyrams, kurie lankydavosi šioje vintažu ir prašmatnumu dvelkiančioje vietoje, patikdavo, kai juos aptarnaudavo damos.

Kerė įsitaisė ant baro kėdės šalia Magil. Ji pakėlė akis; ašaros juodos nuo nubėgusio tušo, skruostai išterlioti kosmetiniu pieštuku.

– Ponia Magil, aš esu detektyvė Kerė Devlin. Norėčiau užduoti kelis klausimus apie šio ryto įvykius.

Ji linktelėjo.

– Gerai. – Skruostais pasipylė dar daugiau tamsių ašarų. – Kas galėjo taip pasielgti?

– Tikimės, kad jūs padėsit atsakyti į šį klausimą. – Ištiesusi ranką per barą, Kerė pagriebė porą servetėlių Magil. – Ar ilgai dirbot pas poną Kurčą?

Magil nusivalė skruostus ir išsipūtė nosį.

– Dvejus metus.

– Ar žinot, kiek darbuotojų dirba šioje parduotuvėje?

Magil akimirka pagalvojo.

– Penki ar šeši dirba ne visą darbo dieną. Mes dviese – be Leo – visą. – Ji giliai įkvėpė. – Nieko nesuprantu. Juk visi myli Leo.

Akivaizdu, vienas asmuo Leo puoselėjo kitokius jausmus. O gal tiesiog jis atsidūrė netinkamoje vietoje netinkamu laiku? Kerė abejojo, kad taip nutiko, nes egzekucija buvo kruopščiai suplanuota ir įvykdyta.

– Ar pasitaikė kokių nors bėdų su klientais arba tiekėjais?

– Niekada, – gūžtelėjo Magil. – Žinoma, aš čia dirbu tik dvejus metus, bet visi žmonės, su kuriais susidūriau, sako tą patį: Leo – geriausias. Kai kurie iš jų su juo dirba nuo tada, kai jis šią vietą atidarė prieš keturiasdešimt metų. Daugybė klientų čia lankosi visą tą laiką. Kažkokia nesąmonė...

– Nebuvo jokių problemų su darbuotojais dabar arba kada nors anksčiau?

– Ne. Nieko.

– O kaip dėl rūpesčių šeimoje? Gal kokios bėdos su antrąja puse arba meilės romanais?

Magil papurtė galvą.

– Leo yra... buvo vienišas. Jo partnerė mirė prieš penkerius metus, ir jis kitų santykių nebenorėjo, – atsiduso ji. – Tas vyras buvo tikras romantikas. Be to, neturėjo vaikų. Visada

juokaudavo, kad ši krautuvė – jo vaikas. – Ji išleido garsą, panašų į juoką. – Sakydavo, kad verslas vis augo ir niekada jo nenuvylė.

– Geriausi draugai?

Magil pavargusiai šyptelėjo.

– Mes – tie, kurie čia dirbam, – ir buvom jo draugai. Taip pat ir jo klientai. Daugiau nieko nepažįstu.

Tai tikriausiai reiškė, kad Leo buvo vienišius. O gal tik itin atsargus.

– Jūs turbūt viską jau pasakojot pareigūnui Franklinui, – tarė Kerė, – bet reikia, kad dar sykį man papasakotumėt apie šį rytą. Sakykit viską, ką pamenat. Kartais po tokių sukrečiančių įvykių žmonės daugiau atsimena nusiraminę.

Magil rankose pavartė servetėlių gniužulą.

– Prisiparkavau šalia Leo automobilio gal dvidešimt septynios minutės po devynių. Laiką žinau, nes, pamačiusi jo mašiną, nustebau, kad Leo jau čia. Todėl patikrinau laiką prietaisų skydelyje, kad būčiau tikra, jog nepavėlavau. Gretimo automobilio neatpažinau. Tos sidabrinės audi. Leo vairuoja seną „Bronco“ keturiais varomaisiais ratais. Man atrodo, jis toks pat senas, koks yra ir Leo... – Ji kartą, du mirktelėjo ir nurijo seiles. – Buvo...

– Ar turėjot pati atrakinti duris, kad patektumėt vidun?

Magil papurtė galvą.

– Bet nieko blogo nepagalvojau, nes bosas jau čia. Įėjau. Rankinę pasidėjau spintelėje. Visa eilė jų stovi šalia kabyklos prie galinių durų. – Ji stabtelėjo prisimindama, kas vyko po to, ir vėl prabilo. – Pirmiausia pamačiau dvi kėdes ir už nugaros surištas rankas. – Jos veidas persikreipė. – Pamaniau: „Kas čia dabar?“ Apėjau kėdes iš priekio, o ten buvo Leo. Kito vyro nepažinau. Prireikė minutėlės, kol supratau, kad jie mirę. Patyriau šoką ar kažką panašaus. Vis galvojau – taip negali būti. Jokių būdu!

Ji rankomis perskrodė orą, pabrėždama tai, ką sako.

– Ar palietėt kurį nors iš jų? Galbūt norėjot pažiūrėti, ar jie vis dar kvėpuoja? O gal ką nors pajudintot toje vietoje, kur jie pasodinti?

– Ne. – Ji tvirtai papurtė galvą. – Tiesiog stovėjau ten, bandydama atsitokėti. Vis sakiau sau, kad turėčiau rėkti ar ką nors daryti, bet nesugebėjau. Tada savo telefonu paskambinau 911.

– Ar dirbot ir vakar, Tara?

– Parduotuvę vakar uždariau su Leo. Išėjau apie pusę vienuoliktos, – linktelėjo ji.

– Ar, be jūsų ir pono Kurco, tuo metu dar kas nors buvo?

– Tik Lakis. Jis vakar padėjo užsidaryti.

Įėjo Falkas, už jo – teismo medicinos ekspertas daktaras Džefris Mūras ir vienas jo padėjėjas. Už poros žingsnių nuo trijulės – porėlė kriminalistų. *Pats laikas!*

Kerė vėl atsisuko į Magil.

– Lakis?

– Lakis Vandaiveris. Universiteto studentas, čia dirbantis dalį dienos. – Ji užvertė akis. – Jo šeima be galo turtinga, tačiau tėtušis reikalauja, kad sūnus studijuodamas dirbtų tikrus darbus. Man atrodo, jo tėvas ir Leo – draugai. Girdėjau, jog Leo Lakį pasamdė kiekvieną vakarą sutvarkyti parduotuvės. Jis šluoja, plauna, valo tualetus. Daro visą šūdiną darbą, kurio niekas kitas nenori. Lakis sako, kad tėvui patinka jį kankinti, bet, jei jau atvirai, jis – tiesiog savanaudis turčius. Kad ir ko tikisi tėvas, versdamas jį čia dirbti, manau, tik švaisto laiką.

Nieko blogo, kad vaikas mokosi dirbti, tačiau Kerė suprato, jog Lakis tikriausiai nevertina šios pamokos, ypač jei yra išleptintas.

– Kada išėjo Lakis?

– Tuo pačiu metu kaip ir aš. Jis nuolat bando įsisiūlyti pas mane į svečius taurelei kitai. – Magil papurtė galvą. – Porą kartų padariau tokią klaidą. Su juo galima neblogai praleisti laiką, jei suprantat, apie ką kalbu, bet jam patinka miltukai, o aš tokiais reikalais neužsiimu.

– Miltukai?

Kerė žinojo, apie ką kalba Magil, tačiau tai pasakyti turėjo pati moteris.

– Kokainas. Jis – vienas iš tų socialinių narkomanų. Tėvai jį užmuštų sužinoję, – gūžtelėjo ji. – Tas vaikas idiotas. Viską turi, bet kiša sau pagalius į ratus.

– Ar ponas Kurcas žinojo apie narkotikus?

Išplėtusi akis, liudininkė tvirtai papurtė galvą.

– Tikrai ne. Būtų jį atleidęs. Leo griežtai nusistatęs prieš narkotikus. Tabakas ir alkoholis yra... *buvo* vieninteliai jo narkotikai.

– Ar pono Kurco drabužiai tie patys kaip ir vakar vakare?

Ji trumpam nutilo.

– Kol nepaklausėt, nepagalvojau, bet taip, tie patys. Sekmadieniais visada vilkėdavo mėlynai. Sakydavo, klientų labui. – Ji liūdnei šypstelėjo. – Jo nuomone, sekmadienis – blogiausia savaitės diena, nes ją praleidi bijodamas pirmadienio.

Kerė su kaupu atkentėjo savo dalį, sekmadieniais bijodama pirmadienių.

– Ar esat tikra, kad tamsiai mėlynos kelnės ir žydri marškiniai yra tie patys, kuriuos jis dėvėjo vakar?

Magil linktelėjo, tačiau staiga sustingo.

– Jis taip ir negrižo namo. Turbūt kas nors vakar užsuko man išėjus. Gal su tuo kitu vyruku? – Magil ranka užsidengė burną ir pro pirštus aiktelėjo: – Dieve mano, jei būčiau išėjusi vėliau, aš irgi turbūt būčiau negyva. Gal tas kitas vyrukas buvo tik vėlyvas klientas?

Kerė nesivargino jai pranešti, kas yra kita auka. *Nenutekinti informacijos!* Geriau, kad Magil nežinotų jo tapatybės. Bent jau kol kas. Netrukus jo veidas jau mirgės žiniose. Kitas klausimas buvo keistas, bet būtinas. Juk moteris savo mobiliuoju telefonu iškvietė pagalbą, vadinasi, laikė jį rankoje.

– Dar vienas klausimas, ponია Magil. Jis jautrus, tačiau man reikia nuoširdaus jūsų atsakymo.

Išplėtusi akis liudininkė įsispoksojo į Kerę.

– Ar nufotografavote kūnus?

Ašarotame Magil veide atsispindėjo siaubas.

– O Dieve, ne! Kas galėtų taip pasielgti? – Ji net sudrebėjo. – Nė negalėčiau įsivaizduoti.

– Nustebtumėt sužinojusi.

Kerė tokių dalykų prisižiūrėdavo nuolat.

Magil Kerei pastūmė ant baro gulintį telefoną.

– Galite pažiūrėti pati.

Kadangi ji pasiūlė, Kerė patikrino skambučius, žinutes bei nuotraukas – ir naujausias, ir ištrintas. Jokių aukų vaizdų. Kad būtų tikra, vieną po kitos atidarė tris moters socialinių tinklų programėles ir peržvelgė vakarykščius įrašus. Po devynių vakaro – visiškai nieko.

Kerė telefoną padėjo ant prekystalio ir pastūmė savininkei.

– Ačiū.

– Jei jau baigėm, man labai reikia išgerti, – prisipažino Magil.

– Tik dar pora dalykų. – Kerė išplėšė švarų lapą iš savo bloknoto ir kartu su rašikliu padėjo ant stalo. – Surašykite kitus darbuotojus ir jų telefono numerius, jei turit. Pažymėkite žvaigždute tuos žmones, kurie čia dirbo ilgiausiai ir su ponu Kurcu buvo artimiausi.

Magil linktelėjusi paėmė rašiklį.

– Grįšiu po kelių minučių, – tarė Kerė ir nuslinko nuo kėdės.

Perėjo viešąją erdvę. Baras buvo retro stiliaus – atrodė kaip šimtmečio senumo nelegali užėiga, kurioje daug medžio, stiklo ir odos. Veidrodinė lentyna už baro buvo prikrauta aukščiausios klasės brangaus viskio ir kitų gėrimų butelių. Už jo įrengta nedidelė virtuvė. Šoniniu koridoriumi galėjai patekti į tualetus. Patalpoje buvo jaukiai išbarstyti staliukai. Stovėjo cigarų, pypkių ir tabako mišinių vitrinos. Atmosfera labai europietiška – nuo medinių grindų iki kesoninių lubų. Patalpos gale įrengtas didelis židinytis. Tai nebuvo įprasta tabako krautuvė. Tai buvo Birminghamo turtuolių ir garsenybių susirinkimo vieta, kur galima pasimėgauti savo įpročiais.

Tokioje vietoje tikrai nesitikėjai dvigubos žmogžudystės, nebent įvyktų apiplėšimas arba savininkas būtų įsivėlęs į kokią

nors nelegalią veiklą. Narkotikus, prostituciją, prekybą žmonėmis. Kilo įvairių spėlionių.

Bet kaip, po velnių, su tuo susijęs naujasis apygardos prokuroro padėjėjas?

Kerė nuėjo į sandėlį. Kriminalistai jau dirbo savo darbą. Falkas ir teismo medicinos ekspertas sukinėjosi aplink kūnus. Jei ne tos dvi aukos, šioje pastato dalyje būtų tai, ko visi ir tikisi: prekės ir žmogaus dydžio drėkintuvas. Tokio ji net nebuvo mačiusi. Šalia galinio išėjimo įrengta vieta darbuotojams: spintelės, apie kurias pasakojo Magil, ir ilga kabykla, besitęsianti nuo spintelių iki personalo tualetų durų. Nuo likusios erdvės šią vietą skyrė siaura prikrautų lentynų eilė. Kampe stovėjo apvalus stalas su kėdėmis – prie dviejų iš jų buvo pririštos aukos. Čia turbūt darbuotojų poilsio vieta, pamanė Kerė.

Į ją žvilgtelėjo Mūras, apžiūrinėjantis Leo Kurco kūną.

– Detektyve, seniai nesimatėm.

Kerė nusišypsojo:

– Per pavasario atostogas poilsiauvau su dukra. Jau ilgai niekur nebuvau iškišusi nosies.

– Ji man skambindavo kiekvieną dieną, – savo trigrašį įkišo Falkas.

Mūras nusijuokė:

– Atsidavęs detektyvas niekada negali pamiršti savo darbo.

Kerė šito paneigti negalėjo. Jai visada būdavo sunku tarnybą nustumti į antrą planą. Kalbai pasisukus apie darbą, ji paklausė:

– Ar nustatėt mirties laiką?

Pro galinį įėjimą Mūro padėjėjas įstūmė vežimėlį. Falkas tikrai nepamiršo paminėti, kad reikia elgtis atsargiai. Tikėkimės, padėjėjas iš užpakalinės namo pusės pastatė ir automobilį, švelniai vadinamą „mėsaininko furgonu“. Kuo mažiau žmonių pastebės tokias detales, tuo geriau.

– Kol kas man atrodo, kad viskas įvyko tarp dešimtos vakaro ir antros nakties. Tiksliau žinosiu atlikęs kruopščią apžiūrą.